

RINTAMÄKI TAXI-013

RINTAMÄKI
TAXI-013

© Rintamäki

Ulkoasu: R. Penttinen

Piirrokset: Rintamäki

Kustantaja: Mediapinta, 2009

ISBN 978-952-235-098-5

Print-On-Demand

Johdanto

Tätä teosta tuskin olisi olemassa, ellei sitä olisi peräänkuulutettu.

Kun taxi-kolumnit alkoivat ilmestyä Iltalehden autosivuilla vuonna 2004 nimellä ”Taxi 013” ja kuskina ”Rintamäki”, niin sekä ammattikunnalta että taksia käyttäviltä asiakkailta alkoi tulla kyselyjä, olisiko mahdollista saada näitä juttuja kansien väliin.

Tämän kirjan sivuille on kerätty ”kyytejä”, jotka ”tosi-tarina” tyyliin valottavat niitä mieleenpainuvimpia, niin hyvässä jos pahassakin. Samalla jokaisella lukijalla on mahdollisuus tämän kirjan myötä päästä mukaan niihin ”takapenkien salaisuuksiin”, joista on kuiskuteltu.

Kirjan tarkoitus ei ole loukata ketään taksiasiakasta, ja siksi yksityishenkilöiden nimet on muutettu, kuten myös määränpää, jotta henkilöiden identiteetti säilyisi.

Helsingissä ei ole taksia numero 013, eikä sen paremmin kuskia, nimeltä Rintamäki.

”Rintamäki” todellisuudessa tottelee aivan muuta nimeä ja ajaa taksia/takseja, jota ei voida yhdistää kyseisiin juttuihin. Syy yksinkertaisuudessaan: tosi-tarinaa syntyy, ja ihan luonnostaan.

”Nouse rattaille” ja nauti kyydistä!

Rintamäki

”Sä olet vahtinut ja vongannut!”

Joskus yöpassit tuntuvat venyvän. ”Pressan” tolpalla Rintamäki on ollut jo kauan, vuoro on jo lopuillaan ja ”veivuu aikaa” on vaivaiset 3 minuuttia jäljellä, veivuu aikaa jona jokainen kuski toivoo kyytiä tallille päin.

Lokki liihottelee ylitse tehden tepposen. Valkoinen läiskä ilmestyy tuulilasiin. Ei muuta kuin ulos, takakontille paperirullaa etsimään ja jynssäämään.

Jostain aivan kuin tyhjästä auton takaa ilmestyy keski-ikäinen nainen ja työntyy auton etupenkillä. Rintamäki löytää roskakorin hotellin ovensuusta ja työntää lokin terveiset sinne.

– Mä oon menossa Pohjois-Haagaan.

Rintamäki kiinnittää huomiota naisen outoon päähineeseen ja huomaa sen olevan sideharsoa jonka alta tihkuu punaista.

– Eiks olis syytä käydä ensiavussa – teiltähän tihkuu verta siteen alta?

– Mä en mee enää Mariaan takasi, mä karkasin sieltä! Usko jo, mä haluan Pohjois-Haagaan, juna-asemalle!

Rintämäki sekavine ajatuksineen lähtee kohti annettua osoitetta. Vielä kerran vilkaistuaan ”asiakastaan” päättää kysäistä, josko sitä kyytimaksua on mukana. Daami vastaa että perillä on pankki-automaatti jossa poiketaan.

Mannerheimintien loppupäässä nainen alkaa kynsiä sideharson alta ja punaisia tippoja alkaa ilmestyä leningin ryntäille.

– Voi hyvä isä! Nyt se haava aukes tosissaan, parkaisee nainen.

– Mun on saatava ambulanssi! Pysäytä tähän ja soita se!

Rintämäki näkee tilanteen toivottomuuden ja kertoo että kulman takana on bensa-asema johon kurvataan ja sitten soitellaan.

Bensa-aseman pihalla nainen työntyy autosta ulos. Rintämäki tuntee kylmät ja huikkaa:

– Mitäs te nyt, soitellaankos se ambulanssi ja matkakin on maksamatta!

– Mä kuule taksikuski en maksa mitään ja sä saat painua ...!

Mekko lepattaen nainen alkaa puolijuoksua kiittää kohti kuuluisaa ”Pitskun” liikenneympyrää.

Rintämäki näkee bensa-aseman pihalla tyhjän poliisiauton. Konstat näkyy olevan kahvilla. Rintämäki syöksyy sisälle ja pyytää virka-apua. Nuoret virkavallan edustajat ryntäävät ulos ja toinen kipittää naisen perään. Toinen taas virka-autolle.

Aikansa odoteltuaan Rintämäen viereen käveleskelee toinen poliiseista ja haluaa tiedustella asian laitaa tarkemmin. On kuulemma jotain epäselvää.

– Niin että mitä?

– Nainen väittää että sä olet koko illan vahtinut sitä jossain kapakassa ja vongannut p.....!

Rintamäki jää sanattomaksi. Konstaapeli haluaa että asia selvitetään saman tien. Rintamäen pulssi kohoaa ja koko farsisi tuntuu maistuvan entistäkin enemmän apulannalle.

– Vai että on vongattu ja koko ilta! Kuules hame – mä en koskis suhun edes hiilihangolla, saa Rintamäki sekaan parakaistua.

Virkavalta alkaa nähdä koko totuuden kun nainen alkaa nimitellä heitäkin. Ehdotukseen, että maksaisi kyydin ja selviäisi sillä, ei ole vastakaikua.

– Viedäänkö rouva sitten KisaHallin päätyyn pahnoille? Tuntui sopivalta ratkaisulta. Miekka-taksi sai kyydin. 013 kuittaa hukka-ajon. Rintamäki siirtyy kuppilaan, tilaa kahvin ”räkäviinerillä”. Viereisessä pöydässä on kaksi puoliksi juotua kahvikuppia.

”Onkos kuljettajalta mahdollisesti päässyt paukku?”

Varma alkukesän merkki oli nähty Töölöntorilla. lines-sorsa oli käynyt vaatimassa osansa kollegan nakkisämpylästä. Sen sijaan että ”puistokemistit” olisivat pistäneet lineksen poskeensa, tuntui ”vanha rouva” olevan entisensä ja rohkeuskin oli tallella.

Yhtä varma merkki oli myös se että yksi jos toinenkin taksi-isäntä oli vaihtanut pirssinsä uuteen. Moni ”tähti” näytti vaihtuneen toiseen, merkkiuskollisuuskin oli alkanut horjua.

Tavoilleen uskollisena Rintämäki hakeutuu tutulle tolपालle, kuittaa kyydin ja käy noutamassa annetusta osoitteesta jo eläkepäiville siirtyneen rouvashenkilön.

– Mennään Hakaniemen torille. Pitäis käydä ostamassa kukkasia ja perunoita.

Huonojalkaisena vanha rouva toivoo ajettavan mahdollisimman lähelle ostoskohteita, ja niinpä sitä pyörittiin torialueella.

Peräkontti täyttyikin aikaa myöten kukkaisloistosta ja noin kymmenestä kilosta pottuja.

– Mitäs kuljettaja tykkää, jos käyn tuossa torikahvilassa ennenkuin lähdemme takaisin?

– Kaikin mokomin. Mä voin jäädä paseeraamaan pirssin kanssa tähän. Jos sattuis vaikka lappuliisa, niin voin siirtää ”tötteröä” sen verran että säästyn pikavoitolta.

Siinä odotellessaan Rintämäki siirtyy ulkoilmaan ja pistää tupakiksi, seurailee lokkien kisailua meren yllä ja muistelee vappuaaton hulinaa, jolloin tällaisen rauhallisen tauon pito olisi ollut täysin mahdoton tällä paikalla.

Selkä työkaluun nojaillen Rintämäki kuulee kuinka taksin takaovi avaan ja luulee taukonsa päätyneen. Nopeastihan rouva kahveensa olikin hörpännyt, tuumii hän ja pyörähtää auton ympäri auttaakseen rouvaa autoon. Vaan kuinkas tilanne olikaan kehittynyt! Törkyturpainen pultsari oli pyrkimässä kyytiin.

– Kuulesh khuski. Mennäänksh käymään tossha Ympyrätalon Alkossha – hik! – pakkaa kankkunen iskheen...?

– Ei takuulla mennä! Sitäpaitsi tämä auto on jo varattu!

– Mitäshä sanot? Eihän täällä ketään isthu, vai oonks minä sokheeksi tullu – häh?... siihen törkyturpa.

– Just nyt asiakkaani istuu kaffeella tuolla torikahvilassa ja vaikka ei istuisikaan, niin täytyy sanoa että tähän autoon en istuttaisi teikäläistä! Sähän haisetkin kuin latriinirotta ja kampeetkin on siinä kunnossa että auton sais välittö-

mästi viedä pesuun ja desinfioitavaksi, niin että se siitä!

– Mistäsh mä sitte saan taksin, josh en tähän mahdu kyytiin?

Rintämäki osoittaa Hakaniementorin taksitolppaa kohden, jossa kyytiä odottelee viitisen pirssiä.

– Mees tonne. Siellä varmaankin löytyy halukkaita, näyttää olevan kyyditettävistä pulaa.

Törkyturpa lähtee hoippumaan kohden tolppaa. Rintämäki miettii mielessään että jos joku ”hajupellen” kyytiinsä ottaa, niin loppupäivän voi huoletta unohtaa ”työmaalla”.

Viimein rouva saapuu kahvittelusta. Rintämäki auttaa rouvaa autoon, joka kommentoi vieläkin ilmassa leijuvaa pultsarin hajua:

– Vois ne jättää lannoittamatta noi kukkaset kun ne tuo torille myytäväksi. En minä sitä hajua ennen havainnutkaan... vai onkos kuljettajalta mahdollisesti päässyt ”paukku”?

Siinä sitten Rintämäki parhaansa mukaan selitti tapahtumien kulkua. Rouvan epäilevä ilme kertoi kyllä ihan muuta...

”Vi ska till Granis!”

”Kalle” on suosikkikapakka ainakin torstaisin. Jo alkuillasta jono kasvaa rahvaan puolella kymmeniksi metreiksi, Vip-jono valuu tasaista tahtia sisään. Rintamäki joka taitaa ruotsin kielenkin ihan Solnalaisittain, kuuntelee, kun jonosta kuuluu ”ns. suomenruotsia” väritettynä suomella. Kauheeta. Tupakki polttaa sormia ja Rintamäki stumppaa katuun, istahtaa auton etupenkille ja tarkastelee ”datan” viestejä.

Ei aikaakaan kun meluisa neljän hengen ryhmä käppäilee alkon maininveja mukaellen pirssille.

– Vi ska till Granis, kailottaa punatukkainen neito.
– Niin kuski, me ollaan menossa Kauniaisiin jos satut tietämään missä se on.

Perään sotkuruotsilla punatukalle että:

– Eihän se kuski varmaan ymmärrä ruotsia.

Jaa-ha, taas on herranlettas kerma liikkeellä, tuumii Rintamäki.

Hyvien neuvojen saattelemana opastetaan Rintämäki Länsiväylälle ja kas, aivan kuin yllätyksenä kehä kakkosen kautta "Graniin". Takapenkillä hiljaisena esiintynyt "kaljupäinen ufo" keksii uutta viihdettä – yrittää ruotsalaisia ryyppylauluja. Voi sitä kakofoniaa. Granilaiset taputtavat.

Perillä tuhannen kiemuran kautta kaksi "granilaista" alkaa tutkia milläkö sitä oikein kuskille maksettais. Punatukalla kun ei ole enempää kuin vaivainen viitonen. Ufo keksii takin liitin-geistä kilinää ja alkaa armoton senttien lasku.

– Paljonkos se muka tekee???

– Tällä hetkellä mittarissa on 22 ja 60, mutta loppusummasta ei tietoa, kun tuntuu se hilujen keruu vievän tarpeettomasti aikaa.

– Mitä? Onks mittari päällä – herrajumala, kaiva nyt äkkiä niitä euroja, täähän tulee maksamaan maltaita!

Lopulta, n. 10 minuutin askartelujen jälkeen kyytimaksu on kasassa.

Data tarjoaa kyytiä Kauniaisista. Rintämäki kuittaa. Matkalla kaksi vanhempaa rouvaa matkalla Pakilaan, rauhallista ja ilman ryyppylauluja, tuumii Rintämäki.

Yön tiimellykset ovat loppuillaan ja Rintämäki päättää valua "yttimeen", josko siellä vielä töitä.

Pakilantiellä bussipysäkin varjoista sukeltaa tien viereen parrakas hahmo isoa jätesäkkiä hinaten. Käsi nousee...

– Mihinkäs meno?

– Oulunkylään, riittääks kymppi?

– Tottakai, mutta mitäs sulla on siinä pussissa, ei kai mitään mikä voisi sotkea auton.

– Kissanruokaa ja vähän mullekin. Sain ikään kuin sen mitä muut eivät tarvitse, kavereilta.

Parrakas ja jo viikkoja sitten suihkuakin kaivannut asiakas neuvoo tien kivitalon autotallin eteen.

–Tässä mä budjaan mun kissan kans – ja hei pidä koko kymppi kun olit niin reilu että otit mut kyytiin! Tsaukki!

Oli kurvattava lähimmälle bensa-asemalle ”kuskin huoltoon”. Siinä kahvikuppia ryytellessä tuli mieleen, että tasan ei käy herran lahjat, Granista tuli haukut – ”Ogelista” 2,40 tippiä.

Morsian jätti, taksi otti

Puoli kymmeneksi illan hämyssä valuu taksi jos toinenkin Länsisatamaan. Se yleensä tietää kyytejä yhdelle jos toiselle. Rintämäki on kerennyt paikalle jo hyvissä ajoin, on jonon keulilla.

Laiva purkaa matkustajansa, tarkastaja opastelee ja pitää järjestystä yllä että etuilijat eivät rynni ihan miten sattuu.

Rintämäen keikka suuntautuu kohti Rautatieasemaa kahden hilpeän herrasmiehen kanssa. Takuuvarma osoite.

On ehdittävä takaisin, tulijoita näytti olleen. Näin oli nähneet muutkin. Ei muuta kuin jonon hännille.

Tavalliset koukerot ja rutiinit.

– Minne matka, ... jaa, kiitos!

Yksi toisensa jälkeen suuntaa taksi keulansa alkavaan yöhön.

Kaikesta väenpaljoudesta huolimatta autojakin on riittävästi. Onkohan, niin että Rintamäen pojalle jää "luu" käteen? tuumii hän huolestuneena. Aikaakin on jo "palanut" puolisen tuntia.

Taas ollaan keulilla. Viimeisiä viedään ties minne ja terminaali alkaa olla tyhjä. Ei kai, näinkös taas tässä kävi? Rintämäki olisi seuraavana lähdössä vaan ketäs kuskaat? Muut taksit jättävät alueen ja Rintämäki on yksin.

Sinnikkona tunnettu kuski ei hevini luovuta. Ja kas – sieltä tulee kuin tuleekin reppu selässä, nuovikassi kourassa, asiakas. Ei näytä olevan mikään pojankloppi, ikää ainaskin 65.

– Mistä lähtee Lehtosen tilausajo?

– Että mitä?

– No se Lehtosen tilausajo, siinä on kyydissä mun uus morsiaminkin. Ryhmä käski mun mennä tulliin ja mähän menin. Ei mulla mitään liikaa ollut vaikka tutki joka paikan, taskutkin! Että mistä se bussi lähtee?

Silmäily ympäristöön kertoi karua kieltään. Lähteviä ajoneuvoja oli vain Rintämäellä.

Asian tullessa todeksi, sata kertaa sadatelluksi, kysyy hän:

– Ne on menossa Poriin, ei ole rahaa kuin ehkä Karkkilaan. Voisitkos sä yrittää ajaa ne kiinni?

Ajatus täysin mahdoton kiinnioton suhteen, sen ymmärsi lopulta isäntäkin, joka pienestä konjakintuoksustaan huolimatta ei purnannut vastaan.

– Olisiko isännällä kännykkää ja mahdollista numeroa bussissa olevalle morsiammelle? osaa lopulta Rintämäki kysyä.

– On se täällä repun pohjalla, muistaa hän.

Suunnitelma selvä. Yhteys ”morsiamelle” ja menoksi. Lupasivat odotella Vihdin tuolla puolen.

Matka taittui suht ripeästi tulenkatkuisten puhelujen lomassa. Ei sulho yltynyt turhia kehumiaan. Kaikki kuitenkin tuntui olevan reilassa.

Siellähän se iloinen ”retkue” oli P-paikalla, osa viereisessä lepikossa asioillaan.

Vaivautuneen oloinen Bussikuski kiitteli, sulho naama punaisena tenttasi morsiamensa muistia ja joka toinen lause oli:

– Miksi sä jätit mun, miksi?”

On se kiva että joku ei jätä, oliskohan se taksi?

Keikka Ohkolaan

Viimeinen keikka vei Ruskeasuon Tebarille. Oli ollut kohtalaisen mukava yö tienestien suhteen ja kun kahvihammasta kolotti, oli osoite mitä mainioin. Kahvit kinkkusämpylällä, perään vielä savut ja olisi aika heittää tältä erää sikseen.

Vaan ei. Juuri kun oli aikeissa pörähtää tallille, viittoili aamuinen kulkija kyytiä. Toivottavasti menee samaan suuntaan – mietiskeli Rintämäki asiakkaan kavutessa kyytiin.

– Olipa hyvä että satuit paikalle, sanoo hän.

– Pitäis mennä Ohkolaan, kaveri odottelee siellä.

Matka alkaa asiakkaan elämäkerralla, on julkkistuttuja, ryyppyreissuja ja muuta sensuuntaista. Nyt ollaan menossa semmoisen kaverin luo että oksat pois.

– Mä en muista sitä katuosoitetta, mutta älä hermostu, kyllä mä paikanpäällä osaan neuvoa. Ja rahaa on että ei tarttee olla huolissaan.

Järvenpäättä sivutettaessa herää asiakas puhumaan.

– Onks joku bensis auki? Kato – ei viittis mennä kylään ilman tuliaisia, ja eiks jo tähän aikaan saa bisseä, kello lie seitsemän?

Kurvaillaan Teboilille. Asiakas käväisee sisällä ja tuliaisina näkyy olevan ”mäyräkoira” sekä kartonki tupakkaa. Ja matka jatkuu Ohkolaan.

– Ohkolassa ollaan, niin että minnes täällä? Rintamäki kysyy.

– Ajeleppa vaikka tosta oikeelle, pitäis lähtee peltojen keskeltä tie. Siitä kun on jo jonkin aikaa kun tuli täällä käytyä.

Ja niin sitä ajeltiin peltojen keskellä. Ei vaan löytynyt tuttua tietä.

– Voisitkos yrittää soittaa kaverillesi, niin osoite saadaan selville ja päästään perille?

– Helskutarallaa – kännykkä on tainnut jäädä kapakkiin tai jonnekin!

Aikansa kampeitaan kaiveltuaan oli ilmeistä että puhelin oli poissa.

– Kertoisitkos kaverisi nimen niin minä yritän saada selville puhelinnumeron omalla puhelimellani? Ei meinaan ole mitään ideaa, että me tuntikausia täällä seikkaillaan, Rintamäki heittää sekaan.

Puhelinnumeron saatuaan Rintamäki pirauttaa.

– Teille olisi tulossa vieras ”X” ja haluaisin tietää mihin